

Έντυπο κλειστό: ἀριθμ. ἀδείας: 134/1997

Ἁγιοὶ Κολλυβάδες

Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιθεώρησις Ὁρθοδόξου Πίστεως, Ζωῆς καὶ Ὁμολογίας

Στοιχεῖα συμφώνως τῷ Νόμῳ: ἰδιοκτῆτης, ἐκδότης,

διευθυντής:

π. Νικόλαος Δημαρᾶς Δρ. Ν.

Διεύθυνσις: Βαρδακουλᾶ 47, πάροδος 3,
30300 Ναύπακτος. Τηλ.: 0634/31805 ἢ 22179

Υπεύθυνος τυπογραφείου:

Μανούρης-Στανίδης Ἀλέξανδρος,
Καραϊσκάκη 80, Πάτρα.

Ἐκδίδεται κάθε μῆνα. Ἀριθμὸς φύλλου: 15. Ἔτος ἐκδόσεως: 2ον

Διανέμεται δωρεάν. Συνδρομὲς προαιρετικές
στὴν ὥς ἄνω διεύθυνσιν

(Τιμὴ φύλλου τυπογραφείου: δραχμαὶ 30).

Ἰούνιος 1997

Ἄγιος Οἰκουμενισμὸς καὶ ἡ ζωὴ
τῶν ἀγωνιζομένων Ὁρθοδόξων
Παλαιοημερολογιτῶν στή Γερμανία
(Ἐμπειρίες καὶ ἐντυπώσεις ἀπὸ πρόσφατον ἐπίσκεψιν)

Ἀγαπητέ μοι Τηλέμαχε!

Χαῖρε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ πάντοτε!

Μέ πολλήν συγκίνησιν ζήσαμε ἀπὸ κοντά τὸν
ἀγῶνα σας γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς Πατρῶας
Πίστεως καὶ εὐσεβείας στὴν Γερμανίαν.

Διαπιστώσαμε ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀνησυχοῦν γιὰ τὴν
σωτηρία τῆς ψυχῆς τους φεύγουν τὴν κοινωνία μέ
τὸν ψυχόλεθρον Οἰκουμενισμόν καὶ συντάσσονται
μέ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Μέ ὅ,τι πάντοτε, παντοῦ καὶ
ὑπὸ πάντων ἐπιστεύθη. Φεύγουν τὴν φοβερὴ αὐτὴ
ἐκκλησιομάχον αἵρεσιν καὶ ἐνώνονται μέ τὴν
Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν, τὴν Μίαν Ἁγίαν, Καθολικὴν
καὶ Ἀποστολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τὴν

Ὁρθοδοξίαν μας πού δέν γνωρίζει συμβιβασμούς
στά θέματα τῆς Πίστεως, πού δέν ἀνέχεται
συμπροσευχές καὶ συνιερουργίες μέ τούς
αἰρετικούς, Φράγγους, Προτεστάντες καὶ τούς
Μονοφυσίτες, τούς ἐστερημένους παντελῶς τῆς
Θείας Χάριτος καὶ ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ κοινὸς μας φίλος Λ. σέ μιά συζήτησιν πού
κάναμε, ρώτησε κάπως πειραγμένος ἢ μᾶλλον
ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν οἰκουμενιστικὴ ἀγαπολογία
τῶν αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν:

- Μά πάτερ ἔχει ἐχθροὺς ὁ Θεός; Ὁ Θεός
εἶναι ἀγάπη λέει ἡ Ἁγία Γραφή!

Πῶς τώρα μᾶς λέτε ὅτι οἱ αἰρετικοὶ εἶναι
ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ;

Τοῦ εἶπα:

Δέν ἄκουσες ποτέ τί ἀπάντησε ὁ Ἀβθᾶς Ἀγάθων,
πού ἐνῶ δέχθηκε κάθε κατηγορία ἀπὸ αὐτοὺς πού
θέλησαν νά τὸν πειράξουν λέγοντάς του ὅτι εἶναι
πόρνος, ὑποκριτής, ἀπαταιῶν, ἀπέκρουσε
ἐντονώτατα τὴν κατηγορία ὅτι εἶναι αἰρετικός καὶ
ἀποκρινόμενος ὅτι *ὁ αἰρετικὸς εἶναι ἐχθρὸς τοῦ
Θεοῦ*, εἶπε:

- *ἀποδέχομαι τίς κατηγορίες ὅτι εἶμαι μὲν
ἁμαρτωλός, ἐπειδὴ αὐτές οἱ κατηγορίες προξενοῦν
ὄφελος στὴν ψυχὴ μου, ἀλλὰ αἰρετικὸς δέν
εἶμαι, ἐπειδὴ ὁ αἰρετικὸς εἶναι ἐχθρὸς τοῦ
Θεοῦ καὶ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ δέν θέλω νά εἶμαι!*

Τοῦ ἀνέφερα ἐπίσης τὰ λόγια τοῦ μεγάλου
Ὁμολογητοῦ καὶ Ἁγίου τῆς Ἐκκλησίας μας
Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου:

- "Ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ
Χρυσόστομος ὀνόμασε ὄχι μόνον τούς αἰρετικούς
ἀλλὰ καὶ ἐκείνους πού κοινωνοῦν μέ αὐτούς" καὶ νά
σπεύσῃ νά κοινωνήσῃ μέ τὴν Καθολικὴν μας
Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μέ τούς Ὁρθοδόξους
"Παλαιοημερολογίτες", διακόπτοντας κάθε σχέσιν
μέ τὰ μολυσμένα ἀπὸ τὴν αἵρεσιν καὶ κακόδοξα
θυσιαστήρια τῶν οἰκουμενιστῶν
Νεοημερολογιτῶν.

Τοῦ ὑπενθύμισα καὶ πάλι τὰ λόγια τῆς
Θεομήτορος, ὅταν ἔρχονταν οἱ Λατινόφρονες στό
Ἅγιον Ὄρος νά ἐπιβάλουν τὴν ἐνωσιν μέ τούς
Λατίνους, ἡ Παναγία μας εἶπε:

- "*Ἐρχονται οἱ ἐχθροὶ τοῦ Υἱοῦ μου καὶ
ἐμοῦ*".

Ὁ ἀδελφός μας Γ. πού ἔχει σπουδάσει καὶ τὰ
Θεολογικά, κατὰ τὴν συζήτησιν μας γιὰ τὴν αἵρεσιν
πού δυστυχῶς ἀκόμη ἀκολουθοῦν, ὅταν ἔφτασε

μπροστά στο αδιέξοδο, λόγω ελλείψεως επιχειρημάτων, είπε:

"Εγώ πιστεύω στο Χριστόν και στο Εύαγγέλιο", "ο Χριστός δεν μας είπε να πιστεύουμε σε ήμερολογία"(!!!)

- Δεν μου λές, εύλογημένε, τόν ρώτησα, ποιές είναι για μας τούς Όρθοδόξους οι πηγές της Πίστεώς μας; Μόνον τό Εύαγγέλιον ή και ή Ίερά Παράδοσις τής Έκκλησίας μας;

Τό έορτολόγιον δεν αποτελεί Παράδοσιν τής Έκκλησίας μας;

Ποιό Έορτολόγιο είχαν οι Άγιες έπτά Οίκουμενικές Σύνοδοι;

Τό Παλαιόν ή τό Νέον;

Βεβαίως τό Παλαιόν. Τό Νέον λοιπόν αποτελεί καινοτομίαν και δεν είναι τής Έκκλησίας. Δεν στηρίζεται πουθενά. Και μιά και έχει σπουδάσει τά Θεολογικά θά Σοῦ μιλήσω μέ τήν γλώσσαν τής Όρθοδόξου Θεολογίας μας.

Πρόσωπον Έκκλησίας σε μας τούς Όρθοδόξους επέχει ή Οίκουμενική Σύνοδος. Όλες οι Οίκουμενικές Σύνοδοι μέχρι και τής τελευταίας, τής Ζ', δέχονταν τό Παλαιόν Έορτολόγιον πού έχει τις βάσεις του στις έντολές του Θεοῦ, ό όποιος έθεσε τόν ένιαύσιον κύκλον του Έορτολογίου. "Ετσι δεν είναι; Είναι ή δεν είναι Παράδοσις ό κοινός έορτασμός των Χριστιανικών Έορτών; Δεν είναι έξω από τήν Παράδοσιν μας τόν Νέον Καλενδάριον και άρα όσοι τό ακολουθοῦν βρίσκονται κάτω από τά φρικτά αναθέματα τής Ζ' Οίκουμενικής Συνόδου, ή όποία έσφράγισεν τά τής Πίστεώς μας μή ανεχομένη πλέον ούτε πρόσθεσιν, ούτε αφαιρέσιν, ούτε νεωτερισμούς;

Βεβαίως άπάντησιν δεν πήρα...

(βλ. σχετικά μέ τό Έορτολόγιον έκτεταμένην άναφοράν ""Άγιοι Κολλυβάδες", άριθμ. φύλ. 9).

Ό Άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος έπίσης έδίδακε ότι ή ένότης των Όρθοδόξων δεν είναι μόνον δογματική αλλά είναι και λειτουργική. "Ετσι οι έορτές και οι νηστείες όφείλουν να τηροῦνται ταυτοχρόνως από όλους τούς Όρθοδόξους. Κατά τόν Σωζόμενον, οι αίρετικοί Ναυατιανοί, όπως και οι σημερινοί Νεοημερολογίτες και Νεοπαλαιοημερολογίτες, πού έχουν δύο έορτολόγια και δύο Πασχάλια -(βλ. "όρθόδοξον έκκλησίαν" Φιλανδίας, Άγιορείτες μνημονευτές πού λειτουργοῦν μιά μέ τό Νέο και μιά μέ τό Παλαιό, όπως και τά σλαυικά Πατριαρχεία πού βρίσκονται σε κοινωνία μέ τις νέες χῶρες)-,

πίστευαν ότι τό θέμα τής λειτουργικής ένότητος ήταν θέμα "αδιάφορον". Στήν έν Άγγάρω τής Βιθυνίας σύνοδόν τους είπαν για τόν Κανόνα τής έορτής του Πάσχα ότι είναι αδιάφορος και ότι δεν είναι αξιόλογη αίτία προς χωρισμόν τής Έκκλησίας ή διαφωνία τής Έορτής. "Όλως όμως αντιθέτως για τόν Άγιον Ίωάννην τόν Χρυσόστομον αυτό είναι αδιανόητο και ή λειτουργική ένότης είναι εκ των ὤν οὐκ άνευ: "προετιμήσαμεν τήν συμφωνίαν τής των χρόνων παρατηρήσεως... Ουδέ γάρ ή Έκκλησία χρόνου ακρίβειαν οίδεν, άλλ' επειδή παρά τήν αρχήν πᾶσιν έδοξεν τοίς Πατράσιν διηρημένοις, όμου συνελθειν και τούτων όρισάντων ήμέραν, τήν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα και τήν όμόνοιαν αγαπῶσα κατεδέξατο τό έπιταχθέν..." (P.G. 48, 864, 871).

Η δε εκκλησία τής Ελλάδος σε στιγμές νηφαλιότητας, στην εισήγησίν της για τό ήμερολογιακό ζήτημα, πού υπεβλήθη ήδη από τό 1971 στην μέλλουσα να συνέλθη Πανορθόδοξον μεγάλην Σύνοδον, γράφει τά εξής σημαντικά:

"Μεταξύ των ακολουθουσῶν τό παλαιόν Ημερολόγιον και των ακολουθουσῶν τό Νέον υπάρχει μόνιμος διαφορά 13 ήμερών ως προς τήν τέλεσιν ὄλων άνεξαιρέτως των ακινήτων λεγομένων έορτών. Τοῦτο αποτελεί γεγονός πρωτοφανές στα χρονικά τής Έκκλησίας, καθ' ὅσον, παρά τήν κατά τούς πρώτους χρόνους ποικιλίαν ήμερολογίων και τό ακαθόριστον του έορτολογίου, οὔδέποτε παρουσιάσθη χρονική διαφορά έορτασμοῦ ενός και του αυτού γεγονότος (π.χ. κοιμήσεως αγίου), ως συμβαίνει σήμερα. Η διαφωνία καθίσταται έντονωτέρα κατά τάς μεγάλας έορτάς των Χριστουγέννων, Θεοφανείων, τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου. Οι μέν νηστεύουν, οι δε πανηγυρίζουν. Η διαφωνία αὔτη οδηγεί εις τό έρώτημα: "Τίς έορτάζει, ήμείς ή ή Έκκλησία;" Η άπάντησις ήμείς αίρει τήν ιερότητα των έορτών, καθιστῶσα αυτάς άτομικήν έκάστου ύπόθεσιν. Η άπάντησις ή Έκκλησία, απαιτεί ένα έορτασμόν ως μία είναι ή Έκκλησία". (βλ. Θεοδωρήτου Ίερομονάχου, "Τό αντίδοτον", σελ. 160, όπου και ή άναφορά στην άνωτέρω εισηγητικήν έκθεσιν).

Όυτε βεβαίως μπορεί ό φίλος μας Γ. να άναπαύεται λέγοντας ότι μας άρκει τό γεγονός ότι έχουμε "μυστήρια" και ήμείς οι Νεοημερολογίτες και άρα καλά είμαστε εδώ πού είμαστε και όπως είμαστε. Θα πρέπη να μελετήση ποιά είναι ή διδασκαλία και ή στάσις των Άγίων Πατέρων μας, όταν κηρύσσεται αίρεσις. "Εμεναν σε

"Άγιοι Κολλυβάδες, σελ. 2

κοινωνία οί "Άγιοι Πατέρες μας μέ τούς αίρετικούς ή διέκοπαν άμέσως κάθε σχέση μέ τά μολυσμένα από τήν αίρεσιν θυσιαστήρια;

Τά "μυστήρια" τών αίρετικῶν Ἀρειανῶν καί τών Εἰκονομάχων καί ή στάσις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ τρομερή σημερινή αίρεσις

τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ

"... τοῖς μέν καταπεπωκόσι καί προϊσταμένης τῆς άσεβείας, συγγινώσκειν μέν μετανοοῦσι, μή διδόναι δέ αὐτοῖς τόπον Κλήρου. Τοῖς δέ μή άθετοῦσι μέν τῆς εὐσεβείας, παρασυρεῖσι δέ δι' ανάγκην καί θίαν, έδοξε διδοσθαι μέν συγγνώμην, ἔχειν δέ καί τόν τόπον τοῦ Κλήρου, μάλιστα ὅτι άπολογίαν πιθανήν έπορίσαντο, καί έδοξε τοῦτο πῶς οἰκονομικῶς γεγενησθαι" διαθεβαιώσαντο γάρ μή μεταθεβλησθαι εἰς άσέβειαν. "Ἰνα δέ μή κατασταθέντες τινές άσεβέστατοι διαφθείρωσι τάς Ἐκκλησίας, εἴλοντο μάλλον συνδραμεῖν τῇ θίᾳ καί βαστάσει τό θάρους ή λαούς άπολέσθαι." (Μ. Ἐθανασίου, έπιστολή Β' πρὸς Ρουφιανόν, βλ. Ἰερὸν Πηδάλιον Ἐγίου Νικοδήμου, έκδοσις 1908, σελ. 559 έπ.)

Ἐρμηνεία τῆς έπιστολῆς τοῦ Ἐγίου Ἐθανασίου

άπό τόν Ἐγιον Νικόδημον:

"Ἐπειδή έρωτᾶς εκκλησιαστικῶς διά εκείνους ὅπου έκοινωνήσαν τοῖς αίρετικοῖς, εἶτα δέν έμειναν τῇ αὐτῶν αίρέσει μέχρι τέλους, αλλά μετενόησαν, ήξευρε, ὅτι έγιναν περί τοῦ ζητήματος τούτου διάφοροι Σύνοδοι εἰς διαφόρους τόπους, καί εἰς τήν Ἐλλάδα καί εἰς τήν Ἰσπανίαν καί εἰς τήν Γαλλιάν καί εκείνο ὅπου έδῶ άπεφασίσθη από ήμᾶς, άπεφασίσθη καί από ὅλους εκείνους. Καί λέγομεν λοιπόν, ὅτι ὅσοι ίερωμένοι ὄχι μόνον έσυγκοινωνήσαν τοῖς Ἀρειανοῖς, καί ώμολόγησαν ὅτι φρονοῦν ὅσα φρονοῦσι καί αὐτοί, άλλ' έγιναν μέ αὐτούς καί προστάται τῆς αίρέσεως, ὡστε ὅπου νά παρακινῶσι καί άλλους νά έρχωνται εἰς τόν Ἀρειανισμόν, οὗτοι ὅταν έπιστραφῶσι εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, πρέπει νά τούς δεχόμεθα, ὄχι ὅμως νά τούς άφίνωμεν καί εἰς τόν βαθμόν τῆς ίερωσύνης, άμή ὡς λαϊκοῦς νά τούς έχωμεν πλέον."

Στήν α' πράξιν τῆς Ζ' Συνόδου Σάββας ὁ ήγούμενος τῶν Στουδίων έπεχείρησεν εκ τῆς περιόδου τῆς έπιστολῆς ταύτης νά άποδείξη, ὅτι δέν πρέπει νά γίνονται δεκτές οἱ παρά τῶν αίρετικῶν χειροτονίες, πρὸς τόν ὅποιον άντέτεινεν ὁ Ἄγιος Ταράσιος, ταῦτα επί λέξει εἰπών: "Οὐ περί παντός έπιστρέφοντος άποφαίνεται ὁ Πατήρ μή δεχθῆναι, αλλά περί τῶν πρωτάρχων τῆς αίρέσεως, καί τῶν έμπαθῶς έγκειμένων, καί ρήμασι μέν σχηματιζομένων τήν άλήθειαν, περί δέ τόν νοῦν κακουργούντων..."

"Ὅθεν μετά ταῦτα εἰπόντος πάλιν τοῦ Ταρασίου "Τῆν άκρόασιν έποησάμεθα τῶν πατρικῶν ένταλμάτων. Τί οὖν δεῖ δέχεσθαι τούς έξ αίρετικῶν χειροτονηθέντας;"

Ἡ άγία Σύνοδος εἶπε, ναί, Δέσποτα, ήκροασάμεθα καί δέον δέχεσθαι.

(Καί προσθέτει ὁ Ἄγιος Νικόδημος: "Ὅρα καί τόν ξη' άποστολικόν. Σημεῖωσαι ὅμως ὅτι οἱ εἰκονομάχοι οὗτοι καί πάντες οἱ άλλοι αίρετικοί, τῶν ὁποίων τάς χειροτονίας έδέχθη ποτέ ή Ἐκκλησία, κατ' οἰκονομίαν καί συγκατάθασιν, καί ὄχι κατά άκρίθειαν, οὗτοι, λέγω, ήσαν ὀρθῶς καί κατά τόν τύπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θεβαπτισμένοι. Δι' ὁ καί ή Ἐκκλησία, καθῶς έδέχθη τό βάπτισμα αὐτῶν, οὕτως άκολουθῶς έδέχθη καί τάς αὐτῶν χειροτονίας, οἱ δέ Λατίνοι καί οἱ έξ αὐτῶν, καί ὅσοι άλλοι τοιοῦτοι, δέν εἶναι ὀρθῶς θεβαπτισμένοι. Δι' ὁ καί ή Ἐκκλησία, καθῶς δέν έδέχθη τό βάπτισμα αὐτῶν, ὅπερ έστὶ πρῶτον τῶν Μυστηρίων, πολλῶ μάλλον δέν δέχεται τάς χειροτονίας αὐτῶν. Διά τοῦτο χρεία εἶναι αὐτοῖ νά βαπτισθῶν καί νά χειροτονηθῶν από Ὁρθοδόξους ίερεῖς καί

Ἄρχιερεῖς. Πηδάλιον, Ἐγίου Νικοδήμου, ὁ.π. σελ. 561, ὑποσ. 1).

"... Ἐκείνοι δέ πάλιν ὅπου έσυγκοινωνήσαν εἰς τήν αίρεσιν ταύτην ὄχι μέ γνώμην έλευθέραν καί εκούσιον, αλλά μέ θίαν καί στενοχωρίαν, έφάνη εὐλογον καί συγχώρησις εἰς τούτους νά δίδεται, ὅταν έπιστραφῶσι εἰς τήν εκκλησίαν, καί τόν τόπον τοῦ κλήρου πάλιν νά έχωσιν. Ἦτοι, καθῶς ήτον πρῶτον ίερεῖς, έτσι καί πάλιν νά μένωσιν ίερεῖς. Εἶναι δέ άξιοι συγχωρήσεως, ὄχι μόνον διότι έθιάσθησαν ὑπό τῶν αίρετικῶν, αλλά καί διά τήν οἰκονομίαν, ὅπου λέγουσι πῶς έκαμαν" διότι, άπολογοῦνται, πῶς δέν έσυγκοινωνήσαν τῇ αίρέσει κατά άλήθειαν, αλλά μόνον κατά προσποίησην, καί τοῦτο δι' οἰκονομίαν καί συγκατάθασιν, διά νά μή διωχθῶν δηλ. τελείως από τήν Ἐκκλησίαν αὐτοῖ καί άντ' αὐτῶν κατασταθῶσιν άσεβέστατοι άλλοι καί φθείρωσι τελείως τούς ὀρθοδόξους. Ὅθεν έπρόκριναν νά ὑπομεινουν τό θάρους τῆς κατ' ανάγκην άρνήσεως, καί νά μή άπολεσθῆ τό πλῆθος τῶν ὀρθοδόξων. (Ἐγίου Νικοδήμου, έρμηνεία στήν έπιστολή τοῦ Μεγάλου Ἐθανασίου, ὁ.π. σελ. 561).

Σήμερα ὅμως δέν θιάζεται κανείς μέ τίς διώξεις, τίς φυλακίσεις καί τά βασανιστήρια τά ὁποία ὑπέστησαν οἱ Ἄγιοι Πατέρες μας καί οὔτε οἰκονομίαν δύνата νά προφασισθῆ κάποιος. Ὅλος άντιθέτως, μένοντας κανείς σέ κοινωνία μέ τούς αίρετικούς Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές συμπαρασύρει πλῆθος ὀρθοδόξων στήν άπάλεια καί στόν ὄλεθρο, κυρίως ὅταν εἶναι "έπιφανής" πού τόν άκολουθοῦν πολλοί λόγω "τῶν μεγάλων έργων", τῶν κατασκηνώσεων, τῶν γηροκομείων, τῶν πομπῶδων κηρυγμάτων καί "τῆς έξωθεν καλῆς μαρτυρίας, πού θά χαθῆ", άν περάση στό χῶρο τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, γιατί αὐτή συνεπάγεται έξουθένωσιν, ταπεινώσεις καί πτωχείαν κατά Θεόν. Βεθαίως χωρίς νά ὑπάρξη καί κάποιο κόστος καί χωρίς θυσίαν ὀλολογία δέν γίνεται. Αὐτά τά ὁποία ὑπέμειναν οἱ Πατέρες μας εἶναι άσύγκριτα μέ αὐτά τά ὁποία καλούμαστε νά θυσιάσομε έμεῖς, τήν καλοπέρασί μας δηλαδή, τήν άνεσί μας, τούς μισθούς μας καί τούς έπαίνους τῶν ίσχυρῶν καί έπιφανῶν αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος τοῦ άπαταιῶνος, ὅμως :

"Οἱ μέν, (διώκτες τῶν Ὁρθοδόξων Ζηλωτῶν καί τῶν Παλιοημερολογιτῶν αίρετικοῖ Νεοημερολογίτες-Οἰκουμενιστές, πατριάρχες, έπίσκοποι, πρεσβύτεροι καί λοιποί συμμαχοί τους), τέλεον περί τήν πίστιν έναυάγησαν" οἱ δέ, εἰ καί τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αίρέσεως συνόλλυνται" (Ἐγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, έπιστολή πρὸς τόν Πατριάρχην Ἰεροσολύμων, P.G. 99, 1164).

"Λέγουσι γάρ καί οἱ θεῖοι καί ίεροί κανόνες, "εἰ τις άκοινωνήτω, κᾶν εν οἰκῷ συνεύξηται, άφοριζέσθω" καί άλλαχού" ὁ άκοινωνήτοισ κοινωνῶν, άκοινωνήτος έσται, ὡς συγγέων τόν κανόνα τῆς εκκλησίας" καί πάλιν: "ὁ αίρετικόν δεχόμενος, τοῖς αὐτοῦ έγκλήμασιν ὑπόκειται"... Ὁ μέγας τοῦ Κυρίου άπόστολος καί εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγει: εἰ τις έρχεται πρὸς ὑμᾶς καί ταύτην τήν διδαχήν οὐ φέρει μεθ' έαυτοῦ, χαίρειν αὐτῷ μή λέγετε καί εἰς οἰκίαν μή λαμβάνετε: ὁ γάρ λέγων αὐτῷ χαίρειν, κοινωνεῖ τοῖς έργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς". Εἰ δέ άπλῶς εν ὀδῷ χαίρειν αὐτῷ κωλυόμεθα λέγειν, εἰ τό εισάγειν εἰς οἰκίαν κοινήν ειργόμεθα, πῶς οὐκ εν οἰκία, άλλ' εν ναῷ Θεοῦ, άλλ' εν αὐτοῖς τοῖς άδούτοις επί μυστικῆς καί φρικτῆς τραπέζης τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ άθύτως σφαγιαζομένου... Ποῖος άδης έξερεύξεται τό μνημόσυνον τοῦ παρά τοῦ Ἐγίου Πνεύματος εκκοπέντος άξίως, ὡς κατά Θεοῦ καί τῶν θεῶν τραχηλιάσαντος, καί διά τοῦτο έχθρός τοῦ Θεοῦ καί τῶν θεῶν γενήσεται.

Εἰ γάρ τό άπλῶς χαίρειν εἰπειν, κοινωνίαν δίδωσι τοῖς έργοις τοῖς πονηροῖς, πόσον ή διάτορος αὐτοῦ μνημοσύνη καί ταῦτα αὐτῶν τῶν θεῶν μυστηρίων φρικτῶς προκειμένων..." (Εκ τῆς έπιστολῆς τῶν Ἐγιορειτῶν Πατέρων πρὸς τόν Αὐτοκράτορα Μιχαήλ τόν Παλαιολόγον")

Ἐς τά μελετοῦν μέ φόβον Θεοῦ ὅλα αὐτά οἱ έπιμένοντες άκόμη νά εὐρίσκονται σέ κοινωνία μέ τούς αίρετικούς Νεοημερολογίτες -

Οικουμενιστές επσκοπούς τους και ιερείς τους και μέ άποφασιστικότητα και γενναιότητα νά διακόψουν κάθε κοινωνία μέ τούς προδότες τής Πίστewος έν όψει και τής άποφασισθείσης πλέον φανερά και έπίσημα μεταβολής τής Έορτής του Πάσχα από τά κακόδοξα Πατριαρχεία τους τόν Μάρτιο του 1997 στην διασκεψιν του Π.Σ.Ε. στη Συρία και άς επανέλθουν στην Μίαν, Άγιάν, Καθολικήν και Άποστολικήν Όρθόδοξον Έκκλησίαν των Άγιών Πατέρων και του Πατρώου Έορτολογίου, όπου ακολουθείται αυτό τό όποιο πάντοτε, παντού και υπό πάντων έπιστεύθη.

Ποιοι είναι έντός τής Έκκλησίας και ποιοι κάνουν σχίσμα;

"Άς δοϋμε όμως έκτενέστερα ποιά είναι ή Μία Έκκλησία και ποιοι κάνουν τό σχίσμα.

Στά προλεγόμενα τής Α' Οικουμενικής Συνόδου αναφέρεται ότι πρόσωπον Έκκλησίας επέχει ή Οικουμενική Σύνοδος. "Όλες οι Οικουμενικές Σύνοδοι μέχρι και τής τελευταίας, τής Ζ' παρεδέχοντο τό Παλαιόν Ήμερολόγιον, (άκριβέστερον τό Πατροπαράδοτον Έορτολόγιον). Έπομένως οι ακολουθούντες τό Πάτριον Έορτολόγιον και μή κοινωνούντες μέ τούς καινοτόμους Νεοημερολογίτες είναι ή Έκκλησία του Χριστού, όσοι λίγοι και άν είναι, σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία των Άγιών Πατέρων. Καί κατά τήν Άγιάν Γραφήν "κρείσσω παρά τω Θεω εις δικαίος ή μύριοι παράνομοι". Επί κατακλισμού ό Θεός κατέστρεψεν όλην τήν ανθρωπότητα (άλλά και τά ζώα όλα, εκτός των έν τή Κιβωτώ) και έσωσε μόνον τήν πιστή οικογένεια του Νωε. Αυτό τό "παράδοξον" γιά τή λογική των Οικουμενιστών θά τό συνοψίση γλαφυρότατα ό πολύς Άγιος Θεόδωρος ό Στουδίτης: *"Είς εύδοκιμών εις τό Θεϊον, προτιμότερος ύπέρ μυριάδων αύθαδεία σεμνομέννας. Άλλά σύ προτίμησον, ει δοκεί, τού σωζόμενου Νωε, τό υποβρύχιον πλήθος: έμοί δε συχώρησον τούς όλοις τή Κιβωτώ προσδραμείν".*

Οι Παλιοημερολογίτες γνωρίζουν πολύ καλά και από τήν συμφωνία των Άγιών Πατέρων και από τήν εκκλησιαστική εμπειρία τους ότι και αυτοί συμφωνούν μέ τούς Νεομάρτυρες, τούς Όμολογητές, τούς Πατέρες, τούς Αναχωρητές, τούς Πρωτομάρτυρες, τούς Άγιους Άποστόλους και τήν διδασκαλία του Κυρίου μας Ήσου Χριστού. Δέν τούς ενδιαφέρει άν είναι αδύνατοι, γιατί αδύνατοι ήσαν και οι Άπόστολοι, δέν τούς πειράζει πού πολλοί από αυτούς είναι αγράμματοι, γιατί πλήθος Άγιών ήσαν αγράμματοι, δέν τούς νοιάζει άν είναι λίγοι, γιατί λίγοι ήσαν πάντα οι γνήσιοι Χριστιανοί. Γιά ένα πράγμα μόνον αγωνιούν: Πώς νά μείνουν πιστοί στην Όρθοδοξία, πώς νά μείνουν μέσα στην Έκκλησία των Άγιών Πατέρων και των Οικουμενικών Συνόδων, πώς νά μείνουν πιστοί σε ό,τι τούς παρεδόθη, πώς νά τρέξουν στην Κιβωτό και νά σωθούν κατά τόν Άγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην.

Οι τής άληθείας τής Έκκλησίας εισίν

Ή Ιερά Παράδοσις ως Παράδοσις τής άληθείας, όπως τήν χαρακτήρισε ό Άγιος Ειρηναίος, είναι όχι μόνον ιστορική μνήμη, όχι άπλως μία εκκλησις στην αρχαιότητα και στην εμπειρική σταθερότητα.

Παράδοσις είναι ή έσωτερική, μυστική μνήμη τής Έκκλησίας. Είναι, πρό πάντων, ή ένότητα του Πνεύματος, ή ένότητα και συνέχεια τής πνευματικής εμπειρίας και τής ζωής τής χάριτος. Είναι ή ζωντανή σχέση μέ τήν ήμέρα τής Πεντηκοστής, τήν ήμέρα πού τό "Άγιο Πνεύμα κατέθηκε μέσα στον κόσμο ως τό Πνεύμα τής Άληθείας.

Ή πιστότητα προς τήν Παράδοσι δέν είναι μία άφοσίωσις προς τήν αρχαιότητα αλλά μάλλον ή ζωντανή σχέση μέ τό πλήρωμα τής Χριστιανικής ζωής. Ή εκκλησις προς τήν Παράδοσι δέν είναι τόσο πολύ μία εκκλησις προς αρχαιότερα πρότυπα, όσον είναι μία εκκλησις στην καθολική εμπειρία τής Έκκλησίας, στο πλήρωμα τής γνώσεώς της. "Όπως τό λέγει ή πολύ γνωστή διατύπωση του Άγιου Βικεντίου του εκ Λειρίνης είναι εκκλησις σε: "ό,τι πάντοτε, ό,τι παντού, ό,τι από όλους έπιστεύθη". Τό πάντοτε και τό παντού δέν πρέπει νά κατανοηθούν κατά γράμμα και εμπειρικά. Καί τό όλοι δέν περιλαμβάνει όλους εκείνους, πού ισχυρίζονται ότι είναι Χριστιανοί, αλλά μόνον τούς γνήσιους Όρθοδόξους Χριστιανούς, οι όποιοι διαφυλάσσουν τήν όρθή διδασκαλία και τήν έρμηνεύουν σωστά. Έκείνοι όμως, οι όποιοι είναι αίρετικοί, πού έχουν πλανηθή, πού καινοτομούν και είναι Οικουμενιστές και Νεοημερολογίτες δέν περιλαμβάνονται στην έννοια του όλοι.

Ή Παράδοσις γνωρίζεται και κατανοείται μόνον μέ τό νά ανήκης στην Έκκλησία μέ τήν ενεργό συμμετοχή στην καθολική ζωή ή όποια συστοιχεί μέ τήν ζωή τής Θριαμβεύουσας πρωτίτως Έκκλησίας.

Ό όρος "καθολικός" συχνά κατανοείται έσφαλμένα και άνακριβώς. Τό καθολικός (από τό καθ' όλου) δέν σημαίνει μία έξωτερική καθολικότητα, δέν είναι ένα ποσοτικό, αλλά είναι ένα ποιοτικό κριτήριο. Τό καθολικός δέν σημαίνει οικουμενικός: οι δύο αυτοί όροι δέν είναι ταυτοσημοί.

"Η Καθολική Έκκλησία μπορεί ακόμα ιστορικά νά αποδειχθή ότι είναι τό μικρό ποίμνιο. Υπάρχουν πιθανώς περισσότεροι αίρετικοί παρά Όρθόδοξοι Πιστοί μέσα στον κόσμο μας και μπορεί νά αποδειχθή ότι οι αίρετικοί είναι παντού και ή άληθινή Έκκλησία εξαναγκάζεται νά ζη στό περιθώριο τής ιστορίας, μέσα στην έρημο. Αυτό συχνά συνέβη και μπορεί νά συμβη και πάλιν. Άλλά αυτός ό εμπειρικός περιορισμός και αυτή ή κατάσταση μέ κανένα τρόπο δέν καταστρέφει τόν καθολικό χαρακτήρα τής Έκκλησίας." (π. Γεωργίου Φλωρόφσκου, "Δημιουργία και Άπολύτρωση", Θεσσαλονίκη 1983, σελ. 41 και 42)

Οι έχθροι τής Όρθοδοξίας κάνουν πώς δέν καταλαβαίνουν τό νόημα του άγώνος των Παλιοημερολογιτών. "Πράγμα μεγέθους", "λένε, πνίγεται παρ' αυτοίς εις 13 σταγόνας ύδατος. Αί 13 ήμέραι του ήμερολογίου διαφορά τρομακτική, θέμα σωτηρίας, δόγμα πίστewος". Κλασική εκδήλωση αδυναμίας μπροστά στην άλήθεια ή διαστρέβλωσις της. Οι Παλιοημερολογίτες ποτέ δέν άγωνίσθηκαν γιά 13 ήμέρες και γιά ήμερολόγια. Ή άστρονομική άκρίβεια ήταν ή δικαιολογία των Νεοημερολογιτών. Οι Όρθόδοξοι στην Έλλάδα τό 1924 είδαν νά ανατρέπεται ή λατρευτική άρμονία τής ανά τόν κόσμο Έκκλησίας του Χριστού, άρμονία πού βασίλευε 16 όλόκληρους αιώνες. Είδαν τήν περιφρόνησι προς τίς παραδόσεις τής Έκκλησίας, είδαν τήν συγκρητιστική έρωτοτροπία μέ τούς αίρετικούς τής Δύσεως, πού ήταν ή πραγματική αιτία τής εισαγωγής του δυτικού καλενδαρίου, και τό χειρότερο απ' όλα είδαν τήν κρυμμένη άρνησι του άλαθήτου των άποφάσεων τής Έκκλησίας, πού τελικά φανερώθηκε σε όλη της τή δόξα μέ τήν άρσι του αναθέματος κατά του Παπισμού τό 1965. Βλέπουν σήμερα τόν Οικουμενισμό στην πράξι, τήν βλασφημία κατά του Άγιου Πνεύματος πού έλάλησε διά στόματος των Άγιών Άποστόλων και πάντων των Θεοφόρων Πατέρων των επτά Οικουμενικών Συνόδων, όταν οι καινοτόμοι εορτάζουν μέ τούς φράγγους τό Πάσχα στην Φινλανδία και επιχειρείται ή άλλαγή στις νέες χώρες, όταν ίσοπεδώνονται τά πάντα μέ τίς συνιερουργίες μέ τόν πάπα των προδοτών πατριαρχών, μέ τίς συμπροσευχές των "όρθοδόξων" μέ τούς προτεστάντες και τίς προτεστάντριες παστόρισες, μέ τούς άλλοθρήσκους και όλο τό συνονθύλευμα του σατανά.

Μπορεί κανείς πλέον νά άμφιβάλλη ποιοί είναι οι σχισματικοί και οι αίρετικοί; ποιοί είναι μέσα στην Έκκλησία και ποιοί έξω απ' Αύτήν; Οι αίρετικοί πατριάρχες και άρχιερείς και όσοι τούς ακολουθούν, μέ τίς έτεροδιδασκαλίες τους άποσχίζονται από τήν Έκκλησία του Χριστού, από τήν Έκκλησία των Άποστόλων και των Πατέρων. Όσοι άποσχίζονται από τούς αίρετικούς Νεοημερολογίτες-Οικουμενιστές πατριάρχες και άρχιερείς και από τούς κοινωνούντες μέ αυτούς άρχιερείς και συντάσσονται μέ τό λείμμα τής εύσεβειας, τούς Παλιοημερολογίτες, μείνουν πιστοί στην Έκκλησία των Άγιών Άποστόλων και των Άγιών Πατέρων, αποτελούν τήν Μίαν, Άγιάν, Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν.

Όλοι επόμενος οι Όρθόδοξοι καλούνται νά άρνηθούν τό ψεύδος και τίς παραποιήσεις διακόπτοντας άπλά κάθε κοινωνία μέ τήν αίρεσι και τούς κακοδόξους ποιμένας. Καί τότε, όταν θά έχουν κάνει τό πρώτο βήμα πού περιμένει από έμας ό Θεός, θά έλθη ό "Ίδιος σε συνάντησι μας, και θά άνοιξη τά μάτια μας, πού μέχρι τότε όνομα είχαν ότι θλέπουν, αλλά ήταν άνικανα νά δούν τόν άληθινό Χριστό. Καί όταν Τόν δούν, θά τρέξουν στον πό άκριθό τους φίλο, όπως έτρεξε ό Φίλιππος στον Ναθαναήλ, και θά τόν καλέσουν νά δη κι αυτός... "Έτσι σχηματίζεται "τό μικρό ποίμνιο", ή μικρή τοπική Έκκλησία. Οι άληθινοί Ίσραηλίτες βρίσκουν ό ένας τόν άλλον και έρχονται μαζί στον Χριστό, λαϊκοί και ιερείς και επίσκοποι. (πρβλ. "Οι Ρίτζες", Δεκ. 1982, σ. 3).

"Έτσι σχηματίστηκαν και σε όλη τή Γερμανία οι μικρές τοπικές Έκκλησιες των Γνησίων Όρθοδόξων και ή συγκίνησις μας είναι μεγάλη άγαπητέ μοι Τηλέμαχε. Μεγάλη ή εύλογία. Πολύς ό μισθός. Χαρά μεγάλη στον ουρανό γίνεται για κάθε ψυχή πού επιστρέφει από τήν πλάνη ...

"Άγιοι Κολλυβάδες, σελ. 4

